

Trenne estettänkliga och rara

W i s o r /

Den Första:

En fattig Bondes Klagan öfver sina
många tröskande Besvärligheter.

Jag är mig en Bondeman, &c.

Sjunges under sin egen behagliga melodie.

Den Andra:

Författad af en Soldat af Kongl. Upp-
lands Regemente och Bålings
Compagnie.

Vi rese nu ut hwar en från sitt hus.

Sjunges som: Förblindade werld hwar rasar sin fläsk. &c.

Den Tredje:

Om twenne Upplands Bönder som Råd-
lade om att tillstifta Soldaten någon
bielp wid en Arbets-Commendering.

En wisa jag sjunger som är, &c.

Sjunges som: Ett Tusend Gju Handrade Guteris Tre, &c.

Jönköping, 1817,

Tryckt i Lundströmska Tryckeriet,

af S. J. Westberg.

Jag är mig en Bondeman, Uf af ett för-
aktadt stånd, Ringaste bland alla; Köpstads-
männer spottar mig, Andra mände spottfelig,
Kustebus mig falla.

2. Alla Ständer har af mig, Kläder,
föda rundelig, Dock är jag föraktad; Jag
trålar för de andras bröd, Lider för dem
ångst och nöd, af hwar eftertraktas.

3. Gud wälsignar arbet mitt, Men när
hwar och en fått sitt, Litet är tillbaka;
Landskyld kräwer Herren min, Årens gäld
för mina Swin, Will han också hafwa.

4. Jag är ock en dag ej fri, För min
Herres hatweri, Hwar dag han mig drifwer;
När jag ser postridaren, Hellre ser jag knäf-
welen, Den jag honom gifwer.

5. Wocka må jag för Fogden, Niga för
Postridaren, och för hund och drängar; Så de
minsta sak med mig, offra må jag hwar för
sig, eljest de mig hänga.

6. Swarar jag ett hastigt ord, Råfnas
det liksom ett mord, Sedan de mig nappa;
Tråhåst mänd jag rida på, Uti halsjern
mänd jag gå, Draga Spanska kappan.

7. Rungen gifwer jag sin skatt, Kom-
mer den ej fram så brådt, Snart de mig

erqwerar; So och lo jag sälja må, Att jag
Ryttarskatt kan få, Och till Officerar.

8. Sådeskorn jag borga må, Om jag
af någon det kan få, Som det mig beha-
gar; När jag det skall ge igen, Skäpporna,
tweenne för en; Hwad är då tillbaka?

9. Ofta kommer miswärt på, Att jag
nättelig kan få, det jag sjelfwer sådde; Tjen-
stefolk will hafwa bröd, Stora fat fulla med
gröt, Hwad är då till råde?

10. Alltså kommer jag i gån, Att det
blir ett sonners hån, När hwaren will sitt
hafwa; Alla komma på en stund, Somlig
bruta skamlös mun, som jag måst fördraga.

11. Så wårderas kornet ut, Bästa häst
och bästa stut, de af stallen taga; Något ta-
ger Domaren, något plockar Skrifwaren, så
det är att klaga.

12. Ofta dör båd kalf och lo, Ofta mie-
ste häst och sto, Det är stor olycka; Pen-
ningar är också wärd, Att jag arma, usla
gård, Må snart gå i flykte.

13. Tionde jag gifwa får, Af det enda
jag förmår, Kyrkoherdens ränta; Piga och
dräng på deras tid, De använda deras slit,
Det hos mig afhända.

14. Befallningsmännen passas tid, Sån-
der Fjerdingssmannen hit, Heltar mig från
Fogden; Får han ej en posa korn, Skall
det osa brända horn, Främmersta på Fogden.

15. Nog är de som tränga mer, Fattiga
som går och ber, må man icke råfna; Fyra
gubbar på en dag, Åtta kårningar i ra, Her-
ren Gud dem måttar.

16. Om jag icke mera har, Skall jag
fåga dock ett par, Ja och några flera;
Lyckans finger visar så, Att jag får med
dem och gå, Hopen att formera.

17. Gifwer Gud mig och en son, Wän-
tar han och samma Lön, Och densamma fåg-
nad; När han något växt till, Och sig då
förbättra vill, Ströxt de honom jämna.

18. Tvinga den att ta en Gård, Som
ej stock, ej stake står, dertill honom nödgar;
Hwad tillförne han har tjent, Blifwer då
på byggning wänd, dermed är han öde.

19. Will han gården ej ta ann, Heter
det: du Burkompan Skall i fåst utdrifwas;
En musqwett du draga må, Wast och mönst-
ring passa på, Litet deraf trifwas.

20. Will han göra sig besvär, Dag
och natt liksom en mår, Slåpa, stenar brptaz;
Göra sig en trågård skön, som om-sommaren
står grön, Ströxt de det förtryta.

21. Klafwes säger: Broder Frans, Vä-
na mig din Kåfwehwants, Saken till att fö-
ra; Ser du någon runder hulk, Aldrig skall
den Bondeskulk, längre här så lefwa.

22. När jag sen har spelat ut, Gifwit
en fyrhornad stut, några gyllen röda; Sen

så smågess det i lås, Eller som en plockad
Gås, Månd jag från gården löpa.

23. Sedan är ej annor råd, Edla Her-
ren i hans nåd, Han wäl saken lycktar;
Han som dig från Gården dref, Och desam-
ma order skref, Att du skulle flytta.

24. Hör man gode haf courage, Du
skall få en öde platts, Der som Korpen byg-
ger; Somma torpet skall du få, Det som
Lorkel flytt ifrån, Han som går och tigger.

25. Alltså är det lika när, Bättre är
att ta gewär, Den som har han gifwer; Jag
har gifwit, kan ej mer, Om de mig än exe-
qwerar, Och till Lerpet drifwer.

26. Dertför jag nu spörja will, Om det
något Stånd är till, Det mig ju föraktar;
Skam så du som hatar mig, Och så under-
funderlig, Ofta eftertraktar.

27. Denna wisan fann jag opp, Förr
än jag blef Bankerott, Som är sannt all-
sammans; Då bad jag honom, Märten Smed,
Som nu är wår Klofcare, Han skulle säga
Amen!

Den Andra:

Wi rese nu ut hwar en från sitt hus,
Wi afsted nu tar, af hustru och barn som
wi lemna qwar; Wi wäntas igen, men dö-
den han skiljer båd wän och owän.

2. Wår marsch han war tung för gam-

mal och ung, Men wi måst gå fram, Från
våra hemorter till Carlskrona land; Wi kom-
mo dertill, Som var sista dagen allt uti April.

3. Den första den dag i Maj månad var,
vår månsstring försann, Att wi swara hurtigt
hwarendaste man, Den fjerde derpå, Då
måste wi alla på Arbete gå.

4. Vår Kamrater all som arbete skal,
Wi ställas här opp att hwar och en går till
sin asdelta tropp, Att taga här ut, Skott-
fårror, Stenbjörnar, Bergnastrar till slut.

5. Vårt arbet består wid Stenbjörnen
swår, Bergnastrar och Svett, Samt Slåg-
gor, Stengriemor de följer oss tåll, Hwar
endaste dag, som Gud han oss gifwer uti sitt
behag.

6. Åh! huldaste Far af himmelen Klar,
Han wet väl vårt lopp, hur länge wi lö-
per med vår matta tropp, För än wi en
gång Far ärfwa hans nåde med bön och
med sång.

7. Ty Herren Gud mild Wet hur det
står till, I detta här år, Ty många förlora
båd händer och lår, Ja armar och ben,
Samt hufvud och finger mot hårdaste sten.

8. Vår tankar och sinn Att få komma
hem, Men Skottfårran swår, utmattar våra
lemmar i detta här år, På berg och på sten,
Har mången förlorat båd armar och ben.

9. Vi saknar nu här Två Kamrater
Får, som nu har sin And Till himmelen såndt
uti Frälsarens hand, De sluta sitt lopp, I
jorden de hwilar sin utmatta tropp.

10. Nu tackar wi Gud och lofwar hans
bud, Att wi har fått slut, Och hunnit den
dagen att wi får gå ut, Från Carlskrona
borg Och marschen fortsätta till Upsala Torg.

11. Till slut jag nu ber: Att Herren
Gud ger Sin nådiga hand, Att hjälpa oss
hem till vårt faderne-land: Att wi der få
bo, Så hemma i Upland I frid och i ro.

Den Tredje:

En wisa jag sjunger som är på det sått:
Hur Böndren rådfråga hwarandra så lätt,
När Soldaten skrifwer ett bref eller två,
Och hjälp då begärar fast än han ej får.

Den Snåla.

God dag Fåra granne nu har wi fått bref;
Soldaten han skrifwer och pengar begär, Jag
tycker wi ger hwar sin mark eller två, Så
kan han väl vara nog hjälpter derå.

Den Gismilda.

Å nej Fåra Granne för litet det är, Han
kan väl och hafwa sitt dryga besvär; Men
om wi skall ge hwar sin plåt eller två, Så
wore det icke för mycket ändå.

Den Snåla.

Nej trå som mer gifwer än dalerna tre,
Wik du vara bättre så kan du mer ge; För
när han hemkommer så är han till slut, För-
argelig mot mig det wet jag förut.

Jag hinner ej mera förtjena och så. Än
jag skall borristicka hwartende, Å rag.

gen må weta hur det nu står till, Att han
så nog pengar af oss hafwa will.

Den Gifmilda.

Det må du ej säga min granne så huld,
Han will hafwa födan och ej komma i skuld,
Det kan du wäl tänka att det är nog swårt,
På pengar sig föda hwart endaste mål.

Den Snåla

Du är mot Soldaten så bra som en hin,
Du narrar mig hem och försöka mors skrin,
Om hon har förwarat en plåt eller fler, Så
skall han wäl hafwa En om intet mer.

Den Gifmilda.

Wi måste wäl hålla med hwad som är rätt,
Han har ett arbete det är intet lätt, Men
kanske du Granne du säger ändå, Att det
kostar intet för stenbjörnen gå.

Men skulle du Granne en gång träffa på,
Att gå för stenbjörnen en månad ell' två,
Då skulle ditt skägg uti blåswäder stå, Som
rumpan på Råfwen när han börjar gå.

Den Snåla.

Till slut du mig narrar med ditt sluga
prat, Jag måste wäl gifwa åt honom en
plåt, Fast än jag ej hafwer då något mer
qwar, Så hjälper det intet, Han är en bra
Karl.

